

Thanh Huyền - Kawalu

Chương 3 : Chương 3

Editor: Polly Polly

Beta - reader: Kumiko

Vốn cho rằng bản thân tinh lực hơn người, nhưng dù sao đã là người thì sinh lão là chuyện đương nhiên. Úc Hành Vân tựa vào thành giường, có chút mệt mỏi. Hôm qua trong lúc đang tản bộ đột nhiên bỗng choáng váng mặt mày, khiến hẳn ngày hôm nay chỉ có thể nằm bẹp trên giường. Lúc này, Thanh Long, Bạch Hồ, Chu Tước, Huyền Vũ, tứ đại đường chủ đều đang đứng phục mệnh trước giường, Trác Hàn đang bắt mạch cho hẳn. Úc Hành Vân không thích loại cảm giác này chút nào, điều này làm cho hẳn không muốn nhận là mình già cũng không được.

“Thành chủ chỉ là có chút mệt nhọc, tĩnh dưỡng vài ngày thì sẽ không sao nữa.” Trác Hàn buông tay hẳn ra, trấn an nói.

“Không có việc gì là tốt rồi.”... “Không có việc gì là tốt rồi.” Thanh Long Đường đường chủ Vạn Nhất Hạc cùng Huyền Vũ Đường đường chủ Tần Kiều cùng lúc nói, nhìn qua đều thở phào nhẹ nhõm.

“Thành chủ hồng phúc tề thiên, đương nhiên là không có việc gì rồi.” Bạch Hồ Đường đường chủ Cừu Hải Thiên liếc nhìn hai người họ.

Úc Hành Vân nhắm mắt khó chịu hừ lạnh một tiếng, rồi không để ý đến nữa. Ba người họ không khỏi có chút xấu hổ. Một lúc sau, Úc Hành Vân mở mắt, liếc nhìn Huyền đang đứng bên cạnh, rồi liền nhắm mắt lại.

Huyền hiểu ý, tiến lên phía trước nói: “Thành chủ đã mệt, xin mời chư vị đường chủ quy an cho ngài nghỉ ngơi.”

“Vậy bọn thuộc hạ xin phép cáo lui.”

Huyền cung kính đưa bọn họ ra đến cửa. Vạn Nhất Hạc cùng Tần Kiều ôm quyền thi lễ rồi xoay người rời đi. Cừu Hải Thiên nhìn Huyền, hừ lạnh một tiếng, phát tay áo bỏ đi. Huyền không phản ứng gì như không nhìn

thấy thái độ của hắn. Trác Hàn có chút không đành lòng, hắn biết Cừu Hải Thiên luôn vì Huyền là nam sủng mà khinh thường y. Hắn đưa tay vỗ nhẹ lên vai Huyền, vừa muốn đi lại bị Huyền kéo ống tay áo lại.

Huyền kéo hắn ra xa khỏi phòng, hạ giọng hỏi: “Về bệnh tình của thành chủ, Trác đường chủ có thể cho ta biết sự thật được không?”

Trác Hàn không khỏi bội phục trước sự nhạy cảm của Huyền. Thân thể của Úc Hành Vân thật sự kém xa so với tưởng tượng. Hắn không nói ra sự thật, thứ nhất vì biết rõ Úc Hành Vân không thích nghe, thứ hai vì hắn không muốn rắc rối xảy ra quá sớm. Bất quá, Huyền đã hỏi thì hắn cũng không cần giấu giếm.

“Thân thể thành chủ thật sự không tốt lắm, ngài đã quá lao lực, dù sao cũng đã có tuổi rồi.”

“Có nghiêm trọng lắm không?”

“Muốn khôi phục lại như xưa vốn không có khả năng. Ngài ấy nếu muốn sống thêm vài năm nữa thì cần phải tĩnh dưỡng cẩn thận, quan trọng nhất là phải cấm dục. Gần nửa năm nay, hầu như đêm nào người cũng bồi ngài ấy ngủ đúng không?”

Khóe môi Huyền hỏi mím lại, nhưng y lập tức khôi phục lại thần thái bình thường: “Phiền Trác đường chủ quan tâm rồi. Thanh Huyền thay mặt nghĩa phụ tạ ơn Trác đường chủ.”

Trác Hàn có chút hối hận vì đã chạm đến nỗi đau của Huyền, nhưng thật sự hắn không thể nhìn thấu suy nghĩ của y qua vẻ ngoài bình tĩnh kia. Gần nửa năm qua y đã thay đổi ít nhiều, tuy rằng vẫn an tĩnh u buồn như cũ, nhưng ánh mắt thê lương lúc xưa đã không còn nữa. Khi xưa Úc Hành Vân đã lãng nhục y như thế, y vốn không có lý do gì phải quan tâm đến hắn. Thế nhưng y vẫn đưa trà hầu thuốc, hầu hạ phi thường kiên trì tỉ mỉ, con trai ruột cùng lắm cũng chỉ được vậy mà thôi. Bất quá y đã không còn bị thương thêm lần nào nữa, điều này làm cho Trác Hàn yên tâm đôi chút.

“Bản thân người cũng phải cẩn thận. Gần đây có còn thường xuyên ho khan nữa không?” Trác Hàn thật tình hỏi.

“Đã đỡ lắm rồi, chỉ thỉnh thoảng mới bị lại.” Huyền nở nụ cười: “Đa tạ ngài.” Trác Hàn không khỏi kinh ngạc, hẳn không hề biết là nam hài này lại có nụ cười tươi đến vậy.

...

Nghỉ ngơi hai ngày, Úc Hành Vân cho rằng bản thân đã hoàn toàn khôi phục.

Đêm xuống, Huyền như mọi khi mang thuốc đến cho Úc Hành Vân, nhưng hẳn lại đem chén thuốc để sang một bên.

“Nghĩa phụ, thuốc cần...” Huyền còn chưa kịp nói xong, đã bị hẳn kéo vào lòng.

“Nghĩa phụ, Trác Đường chủ căn dặn cần phải tĩnh dưỡng....” Những lời còn lại đã bị Úc Hành Vân nuốt lấy, áo của Huyền cũng bị hẳn cởi ra.

“Tiểu yêu tinh, đã hai ngày rồi không thương người.....” Úc Hành Vân cơ khát hôn lên thân thể của Huyền. Huyền cũng không khuyên can nữa, mặc cho hẳn muốn làm gì thì làm.

“Có muốn không nào?” Dục vọng của Úc Hành Vân từ lâu đã không thể tự khống chế, mà Huyền dưới sự âu yếm của hẳn, nhẹ nhàng rên rỉ. Hai chân bị tách ra, Úc Hành Vân thô bạo tiến vào bên trong Huyền, toàn thân y căng cứng lại. Chút khoái cảm lúc này vụt tan biến, chỉ còn lại nỗi đau thấu tận tâm can. Huyền nhắm chặt mắt lại, chịu đựng từng cơn đưa đẩy không ngừng..... Úc Hành Vân thở dốc, mồ hôi tuôn như mưa, tí tách rơi trên người của Huyền.

“A.....” Trong cơ thể mỏng manh phải chịu đựng dục vọng khuynh tiết của Úc Hành Vân, Huyền nhịn không được, khẽ rên, nhưng áp lực thành linh xuất hiện, khiến y gằn như ngạt thở. Mở mắt ra đã thấy thân thể bất động của Úc Hành Vân đang đè lên người mình.

“Nghĩa phụ?...” Huyền nghi hoặc gọi, nhưng không có tiếng trả lời. Y thử đẩy nhẹ thân thể Úc Hành Vân, hẳn nặng nề trở mình, té khỏi giường. Huyền kinh hãi, dưới ánh đèn, nửa bên mặt của Úc Hành Vân không

ngừng co rút, một con mắt trợn trừng hung tợn, lại còn sùi bọt mép, thân thể căng cứng như một tử thi. Huyền đưa tay kiểm tra hô hấp của hắn, vẫn còn thở. Cố tự trấn an bản thân, y qua loa chỉnh lại y phục, lên tiếng gọi “A Bân!”

A Bân lập tức đi vào, vì lo lắng cho Huyền, A Bân đêm nào cũng đứng canh ngoài cửa.

“Nhị thiếu gia, làm sao vậy?” Cảnh tượng trên giường làm A Bân thất kinh.

“Người khoan hỏi đã, lập tức thỉnh Trác đường chủ đến đây.”

“Vâng.” Vừa ra đến cửa, đã nghe Huyền căn dặn: “Tuyệt đối không để kinh động đến những người khác.”

“Là Thượng mã phong.” Trác Hàn nói. Nửa đêm bị gọi đến, vừa nhìn thấy thân thể xich lữa của Úc Hành Vân cùng y phục xốc xếch của Huyền, y đã đoán được tám, chín phần.

“Còn cứu chữa được không?”

“Miễn cưỡng có thể giữ được tính mạng, nhưng e rằng sau này, ngài ấy khó có thể tỉnh lại.” Trác Hàn nhìn Huyền: “Nếu như có thể chết thì phần nào bớt được tội nghiệt.”

“Chuyện này không đến lượt ta quyết định.” Trên mặt Huyền không chút cảm xúc: “Xin đường chủ toàn lực giúp đỡ. Người chẳng phải đã từng nói qua sẽ không để bất kỳ bệnh nhân nào phải chết trước mắt mình sao.”

Trác Hàn nhú mày lại, khi xưa chỉ là thuận miệng nói ra, không ngờ y đến giờ vẫn không quên. Hắn không nói gì, liền rút túi ngân châm mang theo bên mình ra, chuyên tâm châm cứu...

Trời gần sáng, Trác Hàn rút cục thở phào một cái, thu hồi ngân châm.

“Tính mạng đã được bảo toàn, tuy nhiên ta đã nói rồi, hắn vĩnh viễn cũng không thể phục hồi.”

“Làm phiền Trác đường chủ.” Huyền cung kính nói, không nhin được lại ho khan. Trên người chỉ có một chiếc áo mỏng, vừa rồi còn không chú ý, hiện tại đã bắt đầu thấy lạnh.

“Đừng lo quá.” Không đợi A Bân động thủ, Trác Hàn đã cầm lấy chiếc trường bào để ở cuối giường khoác lên cho Huyền.

“Không có việc gì đâu.” Huyền đưa tay kéo lại y phục, lại vô tình chạm phải tay của Trác Hàn. Tay của hắn rất ấm, không giống những ngón tay băng lãnh của bản thân. Tay Trác Hàn khẽ run, chợt vội buông xuống. Chút ấm áp vừa có đã mất đi, trong mắt Huyền, một tia đau khổ chợt lóe lên liền lập tức biến mất.

“Sáng sớm mai còn phải thông báo tin này cho các đường chủ khác, hiện giờ thiếu chủ lại không có ở đây. Ta sợ sẽ có không ít phiền phức.” Vạn Nhất Hạc cùng Tần Kiêu ngoài mặt đều như không có chuyện gì, nhưng trong lòng luôn có dã tâm, Cừu Thiên Hải tính tình nóng nảy, nhất định sẽ không tin đây là sự thật. Trác Hàn có ý muốn nhắc nhở Huyền, mặc kệ y tài ba đến đâu, y căn bản chỉ mới mười tám tuổi.

“Ta biết, nhưng thành chủ lâm trọng bệnh, đại ca lại không có ở đây, ta dù tốt xấu gì chẳng nữa cũng là nghĩa tử của ngài, không thể chuyện gì cũng không quản.”

“Sợ rằng đến lúc đó, bọn họ sẽ gây khó dễ cho ngươi.”

“Người khác thì Thanh Huyền không dám nói, chỉ mạo muội xin hỏi Trác đường chủ có tính toán gì chưa?”

“Ta?” Trác Hàn cười cười: “Ta từ trước đến nay đều không thích phân tranh.”

“Thanh Huyền đương nhiên không dám yêu cầu Trác đường chủ ra mặt.” Huyền giương mắt nhìn Trác Hàn: “Chỉ hy vọng đến lúc đó người vì Thanh Huyền mà nói vài lời công đạo.”

Đôi mắt trong veo mang theo thành ý khẩn cầu cùng tín nhiệm. Trác Hàn muốn nói gì đó, nhưng chung quy hắn vẫn không mở miệng được.

...

“Thành chủ bệnh nặng, thiếu chủ lại không có ở đây, vấn đề cấp bách hiện nay chính là phải tìm một người để thay quyền đương gia.” Tần Kiêu chỉ hỏi vài câu về bệnh tình của Úc Hành Vân sau đó rút cục nhin không được, đề cập thẳng vấn đề chính.

“Quan trọng là người đó phải có khả năng phục chúng mới được.” Vạn Nhất Hạc vuốt râu, suy tư nói.

“Ta thấy đúng nhất chính là đi tìm thiếu chủ về đây.” Cừu Hải Thiên liếc mắt nhìn bọn họ.

“Thiếu chủ đương nhiên là phải tìm về, nhưng hiện tại Cục Lạc Thành sao có thể một ngày vô chủ?” Vạn Nhất Hạc lắc đầu.

“Lời của Vạn đại ca quả thật không sai, thiếu chủ không rõ tung tích, Cục Lạc Thành không thể không có người chủ trì đại cuộc.” Tần Kiêu phụ họa nói.

“Chủ trì đại cục, chỉ sợ có người chủ trì đại cục lâu ngày sẽ sinh nghịen, không chịu buông tay.” Cừu Hải Thiên trào phúng nói.

“Cừu Hải Thiên, lời này của ngươi là có ý gì?” Tần Kiêu giận dữ quát.

“Có vài người đã hiểu rồi đó chứ.” Cừu Hải Thiên không chịu thua kém.

“Chẳng hay Trác đường chủ thấy thế nào?” Vạn Nhất Hạc không thèm để ý đến hai người đó nữa, mà quay sang hỏi ý kiến của Trác Hàn. Trác Hàn từ đầu đến giờ chưa hề lên tiếng. Trong lòng hẳn hiểu rõ cả ba người bọn họ đều không ai phục ai, điều này càng khiến cho ý kiến của Trác Hàn thêm vài phần quan trọng.

Trác Hàn cẩn trọng nói: “Tiểu đệ nguyên muốn nghe ý kiến của ba vị đại ca, bất quá xem qua khó mà thống nhất được. Ta cũng hiểu được Cục Lạc thành cần có người cai quản, có điều xem ra không ai phục ai. Tiểu đệ có một biện pháp giải quyết, không biết ba vị có thể nghe tiểu đệ nói một lời không?”

“Cứ nói, đừng ngại.”

“Nếu có thể tìm được thiếu chủ vẫn là tốt nhất, thiếu chủ kế nhiệm, cha truyền con nối là lẽ tất nhiên. Hiện tại thiếu chủ không có ở đây, nếu xét theo danh phận ta nghĩ nên chọn nhị thiếu gia là thích hợp nhất. Nhị thiếu gia tuy không phải thân sinh nhi tử, nhưng nói thế nào cũng là nghĩa tử của thành chủ.....”

“Trác Hàn, ngươi có biết mình đang nói gì hay không? Hẳn mà là nhị thiếu gia cái gì, chẳng qua chỉ là món đồ chơi của thành chủ mà thôi. Thành chủ ra nông nổi này cũng là do một tay hắc gây ra. Yêu tinh! Hạ tiện! Nếu để hắc tiếp quản cái ghế thành chủ, chẳng phải sẽ làm trò cười cho cả thiên hạ sao?” Trác Hàn còn chưa nói xong, Cừ Hải Thiên đã ngắt lời.

“Cừ Hải Thiên, ngươi nói như vậy, chẳng khác nào đang nhục mạ thành chủ.” Tần Kiều lạnh lùng nói.

“Ngươi.....”

Huyền vẫn im lặng, đứng một bên, giống như đang quan sát một việc không liên quan đến mình, trên mặt không hề có chút biểu cảm.

“Hai vị, sao không để cho Trác đường chủ nói hết lời đã.” Vạn Nhất Hạc khuyên nhủ.

Trác Hàn liếc nhìn Huyền rồi nói tiếp: “Nhị thiếu gia tuổi còn trẻ, nếu đảm nhận trọng trách này đương nhiên có chút miễn cưỡng. Ý của ta là không bằng một mặt ta để nhị thiếu gia nắm quyền thành chủ, mặt khác tiếp tục tăng cường tìm kiếm thiếu chủ. Làm như vậy, một khi có đại sự gì cần quyết định, sẽ do các vị thành chủ cùng nhau thương lượng định đoạt.”

“Nhị thiếu gia tạm thời tiếp nhận quyền thành chủ, trên danh nghĩa cũng nên như thế.” Vạn Nhất Hạc trầm ngâm nói, hẳn đã phần nào hiểu được ý tứ của Trác Hàn. Cùng nhau phân tranh, chưa hẳn định được thành bại, chi bằng lập ra một thành chủ bù nhìn. Căn bản mà nói, việc Úc Hành Vân phát bệnh là quá đột ngột, nếu làm như vậy sẽ cho hắc

thêm thời gian bố trí mọi việc. Thanh Huyền tuổi trẻ đơn độc, không ai trợ giúp, một khi nắm chắc đại cục thì việc đá văng hấn dễ như trở bàn tay.

Tần Kiều cũng chìm trong suy tư, hấn cũng đã hiểu được vấn đề. “Ta đồng ý cách làm này.” Vừa nói, vừa lạnh lùng liếc Cừ Hải Thiên.

Cừ Hải Thiên kinh ngạc, tuy rằng trong lòng cực kỳ không muốn, nhưng cũng hiểu rõ, lấy một chọi ba, phản đối của hấn không thể xoay chuyển được cục diện vấn đề. Chỉ có thể oán hận, trừng mắt liếc nhìn Tần Kiều.

“Chẳng hay nhị thiếu gia có ý kiến gì không?” Vạn Nhất Hạc hỏi.

Huyền từ nãy đến giờ dường như không tồn tại, bỗng chốc trở thành trung tâm của sự chú ý.

“Thanh Huyền làm sao dám đảm nhận trọng trách này.” Thanh Huyền vội vàng từ chối.

“Nhị thiếu gia không cần từ chối, chỉ là đối sách tạm thời mà thôi, tất cả mọi chuyện chờ thiếu chủ trở về sẽ định đoạt.” Tần Kiều thản nhiên nói, ngụ ý mọi chuyện không tới phiên Huyền quyết định.

“Vâng.....” Huyền do dự nhận lời.

“Vậy cứ quyết định thế đi.”

“Hừ...” Cừ Hải Thiên không thèm nhìn đến Huyền, nổi giận đùng đùng rời đi.

“Vậy chúng ta cũng cáo từ. Bệnh tình của thành chủ, phiền nhị thiếu gia cùng Trác đường chủ chiếu cố.” Vạn Nhất Hạc cùng Tần Kiều thái độ kính cẩn.

“Nhị vị đường chủ đi thông thả.” Huyền cúi chào cho có lệ.

“Ngươi vì sao lại làm như vậy?” Huyền giương mắt nhìn Trác Hàn. Trong phòng chỉ còn có y và hấn, cùng với Úc Hành Vân vô tri vô giác nằm

trên giường.

“Ta chỉ muốn tránh một cuộc phân tranh mà thôi. Bọn họ một khi đã lộ đuôi hồ ly, chẳng phải cũng sẽ kéo ta vào vòng chiến sao?” Trác Hàn ngữ khí lạnh nhạt, nhưng hẳn lại cố tình né tránh ánh mắt của Huyền.

Huyền không nói gì nữa, chỉ bước tới bên cạnh giường, đắp lại chăn cho Úc Hành Vân.

“Tính mạng thành chủ đã không đáng ngại. Có chuyện gì người cho người báo lại với ta.”

“Trác đường chủ vất vả rồi, thứ cho Huyền không thể tiễn.” Huyền xoay người, vẫn giữ thái độ nho nhã như cũ.

Nhìn cánh cửa đang khép lại, mắt Huyền chợt đượm buồn. Những tưởng rằng Trác Hàn ít nhiều cũng có chút quan tâm đến y, cuối cùng chẳng qua là hẳn vì bản thân mà lo tính. Lời của Cừu Hải Thiên còn văng vẳng bên tai y. “Hạ tiện!” Hẳn chửi không sai. Huyền nhếch môi thành một nụ cười thê lương. “Trên đời này, không ai là không thể sống chỉ vì mất đi một ai đó.” Đây chính là những gì Trác Hàn đã nói với y. Mất đi ai cũng đã không còn quan trọng nữa, vì người duy nhất có thể trông cậy chỉ có chính bản thân mình. Y rất cục cựa cũng đã thông suốt rồi.

Phía sau chợt truyền đến âm thanh y y a a. Huyền kinh ngạc quay người lại. Trên giường, Úc Hành Vân đang ra sức mở miệng, hẳn dường như muốn nói cái gì đó. Nhưng Huyền không sao hiểu được lời hẳn nói, chỉ có nước bọt không ngừng chảy xuống.

Xem ra hẳn không phải đã hoàn toàn hồ đồ, Huyền nhíu mày nhìn hẳn, lấy ra chiếc khăn lụa lau miệng cho hẳn: “Người muốn nói cái gì? Ta không hiểu và cũng chỉ sợ rằng không ai hiểu được.”

...

“Đường chủ, nhị thiếu gia cho người báo, thành chủ muốn gặp người.” Cừu Hải Thiên đang tức giận ngồi ở đại sảnh, chợt nghe có hai người báo lại.

“Thành chủ muôn gặp ta?” Cừu Hải Thiên có chút nghi ngờ, bất quá lập tức nghĩ: “Lẽ nào ta lại sợ tên tiểu tử đó sao?”

“Biết rồi, người cho người hồi báo lại, ta sẽ đến ngay.”

Cho đến nửa đêm, Cừu Hải Thiên mới đến. Bốn bề vắng lặng, ngay cả thủ vệ cũng không có, chỉ có Thanh Huyền đang đứng hầu ở cửa.

“Cừu đường chủ, mời.” Huyền dẫn đường cho hắn.

“Thành chủ.”

Trên giường, Úc Hành Vân trợn mắt nằm yên, không phản ứng.

“Người dám trêu đùa lão phu?” Cừu Hải Thiên giận quát.

“Thanh Huyền không dám.” Huyền vội vàng giải thích: “Hồi chiều, thành chủ có chút tỉnh táo được một chút, người mơ hồ gọi tên của đường chủ và đại ca. Thanh Huyền không còn cách nào khác, đành cho người mời đường chủ đến, tiếc rằng đường chủ trăm sự bộn bề, mà ngay sau đó thành chủ lại không còn nói gì nữa. Thanh Huyền sao có gan trêu đùa đường chủ.”

Xem ra bản thân vì quá cẩn thận mà đã làm hư việc lớn rồi. Nét mặt già nua của Cừu Hải Thiên ửng đỏ, bỗng đổi đề tài: “Thành chủ có thể kêu tên người sao?”

“Kỳ thật trong lòng thành chủ biết rõ nhất, chỉ là không thể nói ra mà thôi.”

“Ngài gọi thiếu chủ thì còn hiểu được... Vậy ngài có gọi tên của bọn Vạn Nhất Hạc không?”

“Thanh Huyền chưa hề nghe qua.”

“Ồ.....” Cừu Hải Thiên ngồi xuống bên giường, tận lực che giấu vẻ mặt đắc ý của mình: “Đáng tiếc là không biết thành chủ muôn phân phó điều gì.”

“Thanh Huyền khẩn xin Cừ đường chủ thay nghĩa phụ hoàn thành tâm nguyện.” Thanh Huyền bỗng nhiên quỳ sụp xuống trước mặt Cừ Hải Thiên.

Cừ Hải Thiên sửng sốt, bởi trong lòng đang đặc ý nên đối với Huyền cũng phần nào ôn hòa hơn: “Nhị thiếu gia, xin đứng lên rồi hãy nói.”

“Xin Cừ đường chủ cho Huyền được nói hết.” Huyền không chịu đứng lên, chỉ ngẩng đầu nhìn hẳn: “Nghĩa phụ tuy vì hôn sự của đại ca mà tức giận, nhưng kỳ thực trong lòng của người vẫn luôn nhớ đến đại ca. Giờ đang lâm trọng bệnh, đại ca lại không ở bên cạnh, nghĩa phụ thật quá đáng thương. Nghĩa phụ đương nhiên mong muốn đại ca tiếp quản chức vị thành chủ, thế nhưng, theo tình hình hiện tại, e rằng.....”

“Ân, Vạn Nhất Hạc cùng Tần Kiêu đều mộng tưởng chức vị thành chủ này, Trác Hàn lại là kẻ không quản sự đời.” Cừ Hải Thiên ra vẻ đồng cảm.

“Trước đây, nghĩa phụ từng có lần nói với đại ca, trong bốn vị đường chủ, Vạn đường chủ tâm cơ âm trầm, Tần đường chủ lòng dạ hẹp hòi, Trác đường chủ tuy văn võ song toàn, nhưng lại không muốn phân tranh. Người duy nhất có thể tin tưởng được, e là chỉ còn có Cừ đường chủ.”

Cừ Hải Thiên tuy không nói lời nào, nhưng trên mặt lại không giấu được vẻ dương dương tự đắc.

“Năm xưa Cừ đường chủ đã từng cùng nghĩa phụ vào sinh ra tử, cùng nhau gây dựng nên cơ nghiệp của Cực Lạc Thành. Thanh Huyền thâm nghĩ hiện nay đại ca không có mặt ở đây, chức vị đường chủ này Cừ đường chủ tiếp nhận cũng không có gì quá đáng.”

“Như vậy không được, chức vị thành chủ phải do thiếu chủ kế nhiệm mới đúng.” Cừ Hải Thiên lắc đầu. Hẳn thật sự không có dã tâm này, chỉ là nếu bắt hẳn phục tùng Vạn Nhất Hạc hay Tần Kiêu, hẳn đều không cam lòng.

“Thanh Huyền đương nhiên hiểu rõ Cừ đường chủ đối với nghĩa phụ hết mực trung thành, ý của Thanh Huyền là ngài tạm thời tiếp nhận vị trí

thành chủ, cho đến khi tìm được đại ca trở về. Chỉ có Cừ đường chủ mới có thể đảm nhận trọng trách này và có thể làm nghĩa phụ tin tưởng mà thôi.”

“Chuyện này...” Cừ Hải Thiên có chút chần chừ.

Trên giường của Úc Hành Vân bỗng phát ra tiếng động, Cừ Hải Thiên vội vàng bước đến. Một con mắt của Úc Hành Vân nhắm nghiền lại, một con mắt khác dường như đang nhìn Cừ Hải Thiên, miệng mở lớn, cố gắng phát ra những âm thanh mơ hồ. Cừ Hải Thiên bất giác thấy viên mắt chợt nóng, nhớ khi xưa hắn từng bị vây ở bạch sơn hắc thủy, cũng là nhờ Úc Hành Vân đánh bại “Quý Môn Tứ Hùng” cứu hắn. Từ đó về sau, hắn giống như là Thiên Lô, Úc Hành Vân sai đâu đánh đó. Nhớ năm xưa Úc Hành Vân oai nghiêm vũ dũng ngồi ngời ngời, mà giờ đây lại ra nông nỗi này.

“Xin Cừ đường chủ thay nghĩa phụ hoàn thành tâm nguyện.” Thanh Huyền khẩn cầu hắn.

Cừ Hải Thiên quay đầu lại nhìn Huyền. Vẻ mặt Huyền thành khẩn vô cùng, trong ánh mắt chớp động lệ quang. Căn bản chỉ là một tên nam sủng, nhưng không ngờ y đối với thành chủ lại trung thành đến vậy. Nghĩ đến việc trước đây từng xem thường Huyền, trong lòng Cừ Hải Thiên không khỏi có chút áy náy. Hắn đứng dậy, chậm rãi bước đi, tựa hồ đang đắm mình trong suy tư.

Bỗng hắn tiến về phía trước, nàng Huyền đứng dậy: “Nhị thiếu gia, xin hãy đứng lên.”

Huyền thụ sủng nhược kinh: “Ta nào dám.”

“Khó có được người hết lòng trung thành với thành chủ như cậu. Có điều, muốn ta tiếp nhận vị trí thành chủ, vốn dĩ là không thể.”

“Cừ đường chủ....” Huyền vội kêu lên.

“Cậu hãy nghe ta nói, nếu như hôm nay đã quyết định cho cậu tạm thời giữ quyền thành chủ, chúng ta cứ thuận theo thời thế. Vạn nhất sau này có biến cố gì, Cừ mỗ sẽ cùng đứng về phía cậu. Quyết không để chức

vị thành chủ lọt vào tay bọn người dã tâm đó.”

“Thanh Huyền vẫn chưa hiểu ẩn ý của ngài.”

“Nhị thiếu gia, cậu phải hiểu rõ, nếu như ta nắm quyền thành chủ bọn Vạn Nhất Hạc chắc chắn sẽ có hành động. Nhưng nếu cậu tiếp nhận, bọn họ sẽ không có cơ gì để động thủ. Trong thời gian này, chúng ta có thể tăng cường việc tìm kiếm thiếu chủ. Cậu đã hiểu chưa?”

“Thanh Huyền thân phận hèn mọn, tuổi trẻ nông cạn, tất cả xin dựa vào sự sắp xếp của Cừ đường chủ.” Thanh Huyền cúi người thi lễ, ngữ khí cảm kích nói: “Có một chuyện bây giờ Thanh Huyền có thể yên tâm mà bẩm báo với Cừ đường chủ.”

“Là chuyện gì?”

“Thanh Huyền biết tung tích của đại ca.”

“Vậy thì tốt quá.” Cừ Hải Thiên vô cùng kinh hỉ: “Vì sao cậu không chịu nói sớm?”

“Vạn đường chủ bọn họ dã tâm quá lớn, Thanh Huyền sợ bọn họ sẽ gây bất lợi cho đại ca.”

“Cậu lo lắng vậy cũng đúng. Hôm nay ta về trước, tránh để kẻ khác phát hiện. Ngày mai ta sẽ phái người đến, cậu hãy nói rõ hành tung của thiếu chủ cho ta biết.”

“Thanh Huyền cung tiễn Cừ đường chủ.”

“Không cần đa lễ, cậu hãy chăm sóc thành chủ thật tốt.”

“Vâng.”

Cừ Hải Thiên ngẩng đầu đi ra ngoài, cảm giác trong mình đang mang trách nhiệm trọng đại.

Huyền quay người lại, ngồi xuống giường, mắt của Úc Hành Vân đang nhìn chăm chăm vào y.

“Xem ra trong lòng ngươi cũng đã hiểu rồi phải không?” Huyền khẽ mỉm cười: “Ngươi yên tâm đi, ta sẽ không để cho bọn chúng cướp đi chiếc ghế thành chủ này đâu.”

...

“Trác đường chủ, nhị thiếu gia cho mời ngài.”

“Thành chủ trở nặng sao?” Trác Hàn có chút giật mình.

“A Bân cũng không rõ, chỉ được lệnh cho mời Trác đường chủ.”

...

Cực Lạc thành ngự uyển.

Trác Hàn vừa định đi đến phòng của Úc Hành Vân, lại bị A Bân ngăn cản: “Trác đường chủ, mời bên này.”

Đi đến cửa, Trác Hàn có chút nghi hoặc, đây là phòng của Huyền. Đang định mở miệng hỏi thì A Bân đã thay hắc đũa đẩy cửa phòng ra.

Cửa phòng khép lại phía sau, A Bân đứng hầu ở bên ngoài.

“Chẳng hay nhị thiếu gia đêm khuya triệu kiến, có chuyện quan trọng?” Trác Hàn trong lòng đã rõ chuyện này vốn không kiên quan đến Úc Hành Vân.

Huyền đứng bên cạnh thư án, lẳng lặng nhìn hắc.

“Nếu không có gì, Trác Hàn xin phép cáo từ.” Trác Hàn lãnh đạm nói. Dứt lời, xoay người muốn bỏ đi.

“Trác đường chủ xin dừng bước.” Huyền vội giữ hắc lại.

Trác Hàn xoay người lại. Huyền cúi đầu, khẽ cắn môi, dường như có gì đó rất khó nói.

“Nhị thiếu gia, có gì cần nói cứ nói, đừng ngại.” Trác Hàn ngữ khí đã ôn hòa hơn.

Rốt cục, Huyền tự hạ quyết tâm, ngẩng đầu nói: “Ta cầu ngài giúp ta.”

“Giúp người?” Trác Hàn nhất thời chưa hiểu được ý của y.

“Ta cầu ngài giúp ta giữ vững vị trí thành chủ.” Huyền nhìn hắn, ánh mắt lóe sáng.

“Giữ vững vị trí thành chủ? Không phải người muốn ta đổi đầu với ba người bọn họ chứ?”

“Không cần thiết. Cừu đường chủ tuy rằng tính tình nóng nảy, nhưng đối với vị trí thành chủ lại không có dã tâm, hơn nữa từ trước đến nay, hắn cùng với Vạn đường chủ bọn họ vẫn luôn có bất hòa. Trác đường chủ nếu chịu giúp ta, thì thế lực hai bên sẽ ngang nhau.”

“Người dựa vào cái gì mà cho rằng ta sẽ đồng ý?” Trác Hàn lạnh nhạt cười.

“Bởi vì..... Ngài đã giúp ta rồi.”

Đôi mày kiếm của Trác Hàn chột nhứ lại.

Huyền cười nhẹ, nói: “Ngài đề nghị ta tạm thời nhận quyền thành chủ, tuy rằng ngài vẫn nói là vì chỉ vì bản thân mình. Nhưng mặc kệ, nói thế nào đi chăng nữa thì ngài cũng đã giúp ta một việc lớn. Căn bản, nếu như cùng nhau phân tranh, tất cả bọn họ đều có thể giết được ta, bởi chỉ cần ta chết đi, bọn họ sẽ không cần quan tâm đến sông chết của thành chủ, thậm chí có khả năng còn vu oan giá họa cho ta. Nhưng hiện tại, không ai có quyền động thủ với ta.”

“Vạn Nhất Hạc và Tần Kiêu đồng ý đề nghị của ta, chẳng qua chỉ vì sự việc quá đột ngột, chính bọn hắn cũng chưa có chuẩn bị gì. Một khi bọn họ sắp xếp xong, người chính là mục tiêu cần trừ khử.”

“Bọn họ cần thời gian, ta cũng vậy. Huống hồ, ta còn biết thiếu chủ đang ở đâu.”

Y đã suy nghĩ rất lâu, mới quyết định cầu đến sự giúp đỡ của hắn.

“Vì sao?” Trác Hàn nhìn thẳng vào mắt Huyền: “Người đừng nói với ta là vì lòng trung thành với thành chủ.” Hắn đã từng thấy qua bộ dạng thương tích đầy mình, hấp hối cận kề cái chết của y. Hắn không tin rằng một người đã bị vũ nhục như vậy lại không hề có một chút nào oán hận, chứ đừng nói đến trung thành hay tận tâm.

Huyền mím chặt môi, né tránh ánh mắt của Trác Hàn. Tựa hồ ánh mắt ấy có thể xuyên qua tầng tầng lớp lớp y phục, để nhìn thấu được bộ dạng khuất nhục của y.

“Là vì đại ca.” Huyền nhẹ giọng nói.

“Vì thiếu chủ sao?” Trác Hàn nhìn y, chẳng hiểu tại sao, trong lòng lại mơ hồ đau nhói.

“Người vì thiếu chủ, mà cái gì cũng có thể làm sao?” Trác Hàn tiến lại gần y, Huyền bất giác muốn lùi lại phía sau, nhưng lại bị án thư cản lại.

“Hắn từ lâu đã bỏ Cực Lạc thành mà đi, người cho rằng người làm như vậy là xứng đáng sao?” Trác Hàn dường như đang ép cung y.

“Ta mặc kệ đối với huynh ấy mà nói có ý nghĩa gì hay không, ta biết ta cần phải làm gì, chỉ có như vậy, ta mới không còn nợ nần gì huynh ấy nữa.” Hồi lâu, Huyền chậm rãi nói, thanh âm nhẹn không được mà run rẩy.

Khi Phong đã cho y những gì mà có thể làm cho y cố chấp đến thế? Đơn giản chỉ là bố thí một chút yêu thương, một chút quan tâm đã làm cho y khắc cốt ghi tâm đến vậy sao? Trác Hàn nhìn y, trong mắt hiện ra một vẻ thương xót khó lòng phát hiện. Hắn bất giác đưa tay nâng mặt Huyền lên. Dưới ánh đèn, gương mặt tái xanh, tựa hồ như chỉ cần chạm nhẹ cũng sẽ vỡ tan, làn mi khẽ run, ánh mắt phảng phất lệ quang, làn môi vì bị cắn lâu quá nên ửng đỏ.

.... Trong lòng hắn bị kích thích đến cực điểm, cảm lòng không động mà hôn lên môi y, dây dưa cuốn lấy đầu lưỡi đang muốn trốn chạy của y.

Huyền sửng sốt, giãy giụa muốn thoát ra, nhưng lại bị đôi tay hắc giữ chặt lại.

Một lúc lâu, Trác Hàn nhận thức được sự thất thố của bản thân, kinh hãi buông Huyền ra. Huyền hỗn hển thở gấp, có chút sợ hãi nhìn Trác Hàn... Hắc cưỡng hôn y, làm y hơi kinh ngạc, nhưng lại không hề cảm thấy khuất nhục.

“Thực sự cái gì cũng có thể làm sao?” Trác Hàn ngữ khí lạnh lùng nói, cố gắng che giấu sóng gió trong lòng mình.

“Phải.” Huyền trả lời không chút chần chừ: “Chỉ cần là thứ trong khả năng của ta.”

“Nếu như ta nói ta muốn ngươi?”

“Đây là giao dịch sao?”

“Cứ coi là vậy.”

Nỗi sợ hãi trong mắt y biến mất, thần tình lạnh băng nhìn thẳng Trác Hàn. Y đưa tay, cởi thắt lưng của mình ra.

Trên giường, hai thân thể xích lỏa dây dưa với nhau. Trác Hàn ôm Huyền vào lòng, không ngừng hôn lên trán y, mặt y, môi y, cổ y.... Tâm tư hỗn loạn, chỉ duy nhất ý niệm “muốn y” là mạnh mẽ hơn hết. Cơ thể xanh xao của Huyền dưới sự kích thích, dần trở nên hồng hào.

“Ngươi thật sự cam tâm tình nguyện sao?” Trác Hàn đột nhiên dừng lại hỏi.

“Ngươi nhất định không được nuốt lời.” Huyền không ngừng thở dốc, nhưng thanh âm vẫn rất kiên định.

Trác Hàn không nói gì nữa, chỉ cúi đầu xuống, tiếp tục chiếm lấy đôi môi y.... Sự choáng ngợp trước giờ chưa hề có, là do thân thể y hư nhược sao? Cuối cùng Trác Hàn cũng buông y ra. Huyền lại thở dốc không ngừng. Giống như bị mê hoặc, Trác Hàn tiến đến hai nụ hoa phấn hồng của y, dùng đầu lưỡi không ngừng kích thích. Huyền nhịn không được

khẽ rên, đầu vô thức ngửa về phía sau.

Trác Hàn tách hai chân Huyền ra, chợt phát hiện ánh mắt kinh sợ của Huyền. Hắn cầm tay phải của Huyền lên, nhẹ nhàng hôn vào lòng bàn tay, tựa như đang trấn an y. Hắn chậm chậm tiến vào trong cơ thể y, ngũ quan của Huyền co lại vì đau. Hắn dừng lại, ôn nhu hôn ôm lấy y, đợi y từ từ thích ứng.

“Tiếp tục được rồi chứ?” Hắn dịu dàng hỏi.

Huyền gật đầu, tựa vào người hắn, giao tất cả cho hắn làm chủ.... Đau đớn nhanh chóng biến mất, thay vào đó là thứ khoái cảm không tên mà y chưa bao giờ biết đến.

Y vô lực nằm trong lòng Trác Hàn, để hắn nhẹ nhàng âu yếm y. Trong lòng Huyền có chút nghi hoặc. Đây thật sự là giao dịch sao? Tại sao cùng là chuyện ái ân, mà với Trác Hàn lại là cảm giác khác? Thứ cảm giác ấm áp, hưng phấn lấp đầy cơ thể y, làm y choáng váng, mê muội đến mức không còn suy nghĩ được gì khác? Tại sao y lại không có cảm giác bị cưỡng bạo, ngược lại còn mơ hồ cảm thấy đang được yêu thương?

Trác Hàn nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mỏng manh kia, trong lòng không ngừng tự nhắc nhở bản thân đây đơn thuần chỉ là một cuộc giao dịch. Thế nhưng tại sao lại không nhìn được mà thương tiếc y? Chỉ đơn giản là vì ham muốn thân thể y sao? Y thật sự rất tuấn mỹ, hoàn hảo đến mức khiến người khác phải bỏ qua việc y là một nam nhân. Thế nhưng chưa từng có cơ thể nào khiến hắn mê loạn đến như vậy. Sợ y lại nhiễm lạnh, hắn kéo chăn, đắp lên vai y.

“Người muốn ta phải làm gì?” Trác Hàn đột nhiên hỏi.

Huyền gượng dậy nhìn hắn: “Ta nghĩ ba vị đường chủ kia bất kể là vì mục đích gì cũng đều sẽ cho người truy tìm tung tích của đại ca. Ta sẽ phái A Bân đi tìm huynh ấy, nhưng ta không muốn có kẻ phá đám.”

“Ta hiểu rồi. Ngày mai ta sẽ lấy danh nghĩa đi tìm thảo dược đặc biệt để trị bệnh cho thành chủ mà đưa hắn ra ngoài, người còn gì cần nói thì nói nhanh đi.”

“Người nên đi đi. Đến sáng sợ sẽ có người thấy.”

Trác Hàn buông y ra, mặc lại y phục. Y nói không sai, chuyện này thực tế chỉ là một cuộc giao dịch không hơn không kém.

Thân ảnh của Trác Hàn phút chốc biến mất. Rời khỏi vòng tay của hắn khiến Huyền có chút lạnh. Y đứng dậy chỉnh lại y phục, tiến đến án thư, lấy bút để viết cái gì đó.

LINK Truyện:

Thanh Huyền - Kawalu

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/thanh-huyen---kawalu-3798652.html>

LINK Chương này:

Chương 3

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/thanh-huyen---kawalu-3798652/chuong-3.html>